

مذهبی اسلامی، اثلاث باقیه و بقعه های متبرکه، همچنین محبوسات، نذور، صدقات و هر مال دیگری که به غیر از عنوان وقف برای امور عام المنفعه و خیریه اختصاص یافته و نیز اداره مؤسسات و انجمن های خیریه می باشد.

حال با این توصیفات از وظایف این اداره، دلیل و یا دلایل این بی توجهی در مقابل نگهداری میراث پیشینیان و موجودی زنده و بی زبانی چون سرو بلند قامت شهرمان را نمی دانیم.

رییس سابق اداره اوقاف که معتقد بود درخت امام زاده احمد (ع) را خیلی بزرگ نمایی کرده اند!

شاید در میان همهی شهرهای ایران، رتبهی بیشترین ستم به تاریخ و فرهنگ به سیرجان برسد! دلایلش هم باید چندبعدی باشد. از غلبهی نگاه سهل انگارانه به آثار فرهنگی بازمانده از تاریخ یک شهر که حالا معدنی شده و تک بعدی رشد کرده تا داشتن تعمد بر تخریب و محو آثار پیشینیان در سیرجان از مالکان خصوصی که می خواهند بکوبند و بسازند و پولی به جیب بزنند تا مسئولان که دغدغه ای ندارند و این سهل انگاری شاید به خاطر مغضوب بودن برخی مشاهیر قدیم شهر ما دوچندان هم باشد.

هرچه هست سیرجان نه قلعه سنگش با آن ارزش باستانی جدی گرفته می شود و نه به شاه فیروز و بازار و کاروانسراها و... شهرستان رسیدگی می شود.

متوکل عباسی سرو امامزاده احمد سیرجان کیست؟

در نقوش تخت جمشید درخت سرو حضور پررنگی دارد که خود گویای باستانی بودن باور احترام به درخت سرو در میان ایرانیان است. باوری که به نوعی ترویج فرهنگ نگهداری و حفظ محیط زیست هم در کیش ایرانیان باستان به شمار می آمده.

در تاریخ اسلامی نیز حضور سرو زیاد دیده می شود. درخت سرو در ادبیات فارسی نمادی از آزادی و انسان آزاده است و همچنین می گویند متوکل

عباسی بعد از تخریب آرامگاه امام حسین (ع)، در مبارزهی داعش گونه اش با تکرر و تنوع آیین ها جسورتر شد و بند کرد به درخت سرو تنومندی در کاشمر که بس کهن بود و مورد توجه مردم. مردم محلی معتقد بودند سرو کاشمر را زردشت کاشته و عمر هزار ساله دارد.

متوکل با پنهان شدن تحت عنوان مبارزه با شرک و خرافه اما در واقع به خاطر مرکزیت دادن و رسمیت یافتن زیارتگاه های مورد حمایت حکومت عباسی، دستور قطع درخت و قطعه قطعه کردن آن و بار زدنش به پشت شتران برای تامین هیزم کاخش در بغداد را صادر کرد. مورخان روایت چنین کنند که درخت در میان آه و ناله و نفرین مردم بریده شد و بار چندین شتر راهی بغداد گشت. قطعات درخت که به بغداد رسید، همزمان با ورود کاروان کاشمر، از طرف مقابل جسد متوکل از دروازه ی بغداد در حال تشییع بود زیرا به دست پسرش مقتول شده بود.

حالا سرو چندصدساله ی امامزاده احمد سیرجان نیز حکایت مشابهی پیدا کرده است. اداره اوقاف به عنوان متولی امور امامزاده احمد از چند سال پیش که کار ساخت و ساز و توسعه ی امامزاده را شروع کرده است، برای این درخت کهن کوچکترین فضای حیاتی ئی قائل نشده و هوای پیرامون درخت را تا سی سانتیمتری درخت با بتون و سازه خفه کرده است.

نه میراث فرهنگی پیگیری موثری برای تجدید نظر و تخریب سازه های مزاحم انجام داده و نه حتا اوقاف یک رایزنی و هم اندیشی ساده با معماران پیرامون معماری سبز و چگونگی انجام آن داشته است.

علاج واقعه قبل از وقوع باید کرد. حتما این درخت هم باید مثل سردر مسجد تاریخی پشت بازار سیرجان تخریب شود، تا بعد فشار افکار عمومی، رییس اداره اوقاف سیرجان را وادار به پاسخگویی کند؟ آن وقت که دیگر کار از کار گذشته است.

به جز بی توجهی به نیازهای ادامه ی حیات یک درخت تنومند و کهن تاریخی با ارزش میراث معنوی که نشان زنده ای بر هویت تاریخی سیرجان است، سوال اساسی دیگر این است که آیا نیاز بود یک امامزاده با معماری معنوی و آرامش بخش قدیمی اش و با تعداد محدودی مراجعه کننده در روز را دستکاری کنند و فضای معنوی آن را با انبوهی از بتون تبدیل به محیطی جدید کنند؟

تعرض به حریم بصری آثار تاریخی باعث جسورتر شدن بقیه هم می شود چرا که وقتی اصالت اثری از دست برود، شهر تاریخی سیرجان باز هم یتیم تر و بی هویت تر از قبل به نظر می آید که در نظر غریبه ها و گردشگران انگاری از زیر بته عمل آمده باشد!

اداره های میراث فرهنگی سیرجان و اوقاف باید درباره ی این کم کاری و بی توجهی به افکار عمومی سیرجان پاسخ بگویند و در ادامه برای جبران اشتباه صورت گرفته در صدد آزداسازی محوطه ی اطراف درخت باشند چرا که اگر برای نمونه به یزد و تفت و ابرقو و... بروند، می بینند که چطور حفظ درختان کهنسال چند صد ساله، در دستور کار مسئولان شهرهای دارای تاریخ است.

برای نمونه سرو کهنسال چم در یزد

سرو کهنسال یکی از کهنسال ترین درختان کشور ایران است. این درخت در روستای چم که یکی از روستاهای زرتشتی نشین شهرستان تفت استان یزد است، جای دارد.

قدمت این درخت حدود ۳۵۰۰ سال تخمین زده می شود. این سرو کهنسال تقریباً ۲۸ متر ارتفاع دارد و در تاریخ ۱۳۸۸/۰۸/۲۵ با شماره ۴۰ در فهرست آثار ملی طبیعی کشور به ثبت رسید.

در دی ماه سال ۹۰ گروهی از کارشناسان گیاهشناسی از این سرو که در خطر خشکیدن قرار دارد بازدید و پیشنهادهایی را برای جلوگیری از خشک شدن آن ارائه کردند.

در سیرجان ولی سال هاست کسی محل درخت سرو کهنسال ما نمی گذارد و هیچ گیاهشناسی احوال این درخت را نمی پرسد که ببیند حالش خوب است؟

